

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνιакόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε στὸ στόμα.

Εἴκοσι κι' ὀκτὼ Γενάρη
καὶ μούτσούναις στὸ παζάρι.

Χίλια κι' ἐνενηνταεξή καὶ συγχρόνως ἑκατό,
καὶ δεινούς χαρτοπολέμους Καρναβάλων χαιρετῶ.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ᾱ γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ῆ κ α φ ρ ᾱ γ κ α καὶ ' σ τ ὸ χ ῆ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Χορὸς τοῦ Φασουλῆ περίεργος πολὺ.

Ὁ Φασουλῆς ὁ μπέστης σὲ τοῦτον τὸν καιρό,
ἵπου πολλὰ στὸ κράτος καλὰ θυσοδομεῖ,
ἐδάλλημε νὰ κἀνὴν περίεργο χορὸ
μονάχα μὲ κεφάλια κι' ἐπίσημα καὶ μὴ.

Γίνετ' ἕνας μπάλος
ἀληθῶς μεγάλος
ἀπὸ κεφαλάς.

Ποῦ τῆς ἀντικρύξεις,
κι' ἄλλοτε δακρύξεις,
κι' ἄλλοτε γελάς.

Ὁ Περικλῆτος τὸν χορὸν παντοῦ διακηρύττει
μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν καὶ δαφνιῶν ἐπαίνων,
καὶ γίνεται συγκέντρωσις στὸ Φασουλῆ τὸ σπῆτι
ἐκ κεφαλῶν ἱστορικῶν καὶ μετημφιεσμένων.

Ἐκεῖ πολλὰς θὰ δῇς
κάρας παντοειδεῖς,
ἐκεῖ πολλὰς θ' ἀκούσεις
συρράξεις καὶ συγκρούσεις.

Ἐ! ἔ! τί Καρναβάλια!..
μέσα σ' αὐτὸν τὸν μπάλο
τουρλοῦ τουρλοῦ κεφαλάς
τρακάρει τὸνα τ' ἄλλο.

Ἐ! ἔ! τρακάρισμα
καὶ καραμπόκα!..
ἔ! ἔ! κακάρισμα
ποῦ βγάζουν ὄλα.

Ἐ! ἔ! κεφάλια,
ὅπου σὲ χάλια
καὶ καταιγίδες
δίνουν ἐλπίδες.

Πλάσις σπανία
τῶν ἀπογόνων...
ἔ! ἔ! κρανία
Ρωμηῶν συγχρόνων.

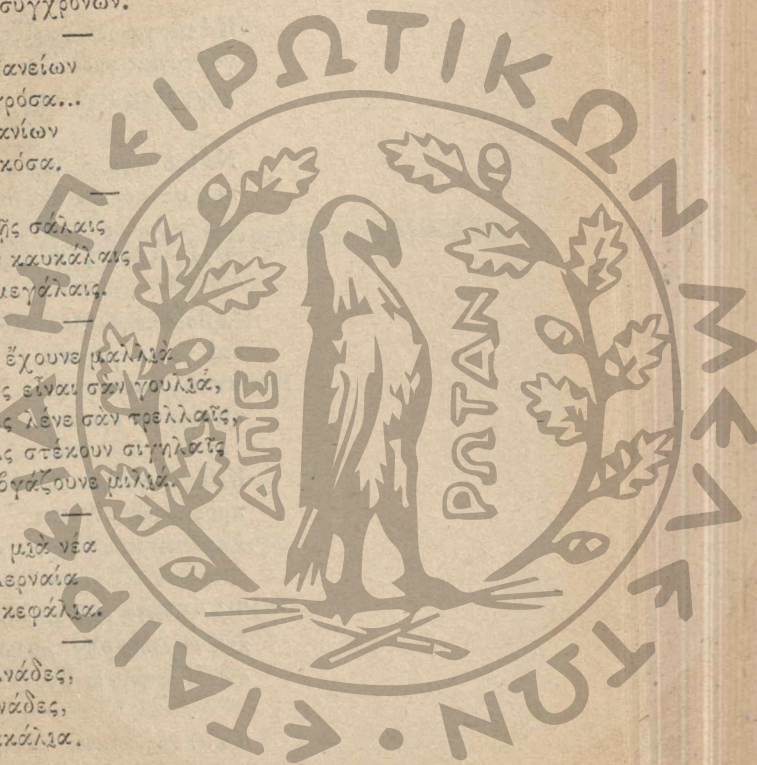
Πλάσις δανείων
γεμάτη γρόσα...
τόπος κρανίων
μὲ τετρακόσα.

Μέσα σ' τῆς σάλας
μπαίνουν καυκάλας
μικραῖς μεγάλας.

Ἄλλαις ἔχουνε μαλλιά,
κι' ἄλλαις εἶναι σὰν γουλιὰ,
κι' ἄλλαις λένε σὰν τσελλαῖς,
κι' ἄλλαις στέκουν σιγηλαῖς
καὶ δὲν βγάζουνε μιλιὰ.

Μπαίνει μὴ νῆα
Ἵδρα Λερναία
μ' ἑπτὰ κεφάλια.

Τί πατινάδες,
τί τεμενάδες,
τί παρκαλάς.

Κάνει γιουρούσι
πυκνὸ λεφουσι
πίσω κι' ἐμπρός της.

Καὶ κόσμος λέει:
σκόρπισ' ἑλένη
σὺν λαοσώστις.

Ἵμνοι κι' ἐγκώμια
κι' ἄλλα παρόμοια
πρὸς τὴν Λερναίαν,
ποῦ μᾶς φαιδρύνει
καὶ μᾶς λαμπρύνει
μὲ δρᾶσιν νέαν.

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ μπουνταλᾶς
εἶπε πρὸς ἄλλας κεφαλᾶς:
τόπο' στῆς Ἀνορθώσεως τὸ τέρας τὸ σωτήριο,
ὅπου θὰ γίνῃ' στοὺς Ρωμηοὺς καλὸν ἀναβρυτήριο.

Τόπο' στῆς Ἀνορθώσεως τὸ γοργολόφον τέρας,
ὅπου λαμπρὰς ὑπόσχεται τῶν ἐκλογῶν ἡμέρας,
τόπο' στὴν ἐπτακέφαλον τοῦ κράτους σωτηρίαν
καὶ τοῦ παντὸς κυρίαν.

Προχωρεῖ' στὸν μπάλο κούφη
δίχως νὰ μᾶς κόβη κούραις...
χαιρετᾶτε τὴν καὶ σκούφοι
καὶ ψηλοκαπελαδούραις.

Τὰ μεγάλα της τὰ κλέη,
τὰ μεγάλα της ἑλένη
ὅλοι' πέστε τὰ μαζί
φιφτυτοῦ, μπουρζοαζί.

Ψάλετε μὲ κκαρμούζας
τῆς πλουσίας μας μουφλούζας
τὸ κλεισμένο μαγαζί.

Ἀνθρώπους γοργόνα
ἐλαύνει πρὸς ἀγῶνα
κι' ἀγῶνας προκαλεῖ.

Κάστανα δὲν χαρίζει,
γοργόνας φοβερίζει,
γοργόνας ἀπειλεῖ.

Νά! τὸ τρομερὸ θηρίο,
ποῦ' στ' ἀστεῖα δὲν δαγκάνει,
καὶ πολλοὺς θερμοὺς τοὺς κάνει
'στῆς Ἀποκρηῆς τὸ κρύο.

Ἵδρα περὶ Λερναία
καὶ γενεὰ γενναία
καταχειροκροτεῖ,
καὶ ρίχνει κυμπετί.

Κι' ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ τέρας
πρὸς ἰδεῶν αἰθέρας
ἀκράτητος ὀργῶ.

Τὰ γυνάτά μου κλίνω,
κι' ἐν ὕμνοις μεγαλύνω
τὴν Ἵδραν, τὴν Γοργῶ.

Καὶ λαὸς ἐπαναστάτης
σκουίζει πίσω κι' ἐμπροσὰ της.

μάγια μοῦχεις κατωμένα
καὶ τρελλαίνονται γιὰ σένα.

Μάγια μοῦκανες, κυρά μου,
κι' εἶσαι τρέλλα μου, χαρά μου,
κι' ἄς γυρεύης τὸν παρὰ μου.

Μάγια μοῦχεις κάνει, κι' ἔλα
σὲ χοροὺς καὶ σ' ἐσπερίδες,
κόλλ' ἀπάνω μου σὺν βδέλλα,
κόβε κρέατος λουρίδες.

Γιὰ σέ, Δράκενα καὶ Λάμια,
τραγουδῶ μελωδικῶς,
κι' ἄς χορεύω νηστικῶς
καὶ μὲ σκέλη σὺν καλάμια.

Τοῦ Φασουλῆ λαλοῦντος μὲ χαλασμένην φρένα
τοιαῦτα τετριμμένα,
μπαίνει μ' ἐπτὰ κεφάλια τὸ τέρας τὸ φρικτό,
ποῦ τοῦ πρεπαν ὀκτώ.

Ἄλλ' ὅμως ἀπ' αὐτὰ
κάνει γιὰ δύο τῶνα,
καὶ φαίνεται μ' ἐπτὰ
μέσα' στὸν κυκεῶνα.

Τάδε λαλεῖ μὰ κεφαλῇ.

Ἐγὼ μ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλῇ τοῦ Κρητικοῦ Λευτέρη,
ποῦ κόσμος τὴν γεραίρει.

Ἐγὼ μ' ἐκεῖνη, ποῦ κρατῶ τὸ θάρος κάθε νόμου
καὶ γύρω φιλελεύθερη μαζεύεται μαρίδα,
ἐγὼ μ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλῇ, ποῦ κἀνὼ' στὸ θυμὸ μου
τὰς ἐλλοχώσας κεφαλᾶς νὰ βγάζουν ἀγουρίδα.

Ἐγὼ μ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλῇ, ποῦ θὰ γεμίση γνῶσι
καθένα ξεροκέφαλο, κάθε κουτὸ καὶ μπούφο,
ποῦ τοὺς ὀμύρους τοὺς λαοὺς μὲ σὰς θὰ φιλιώσῃ
καὶ τὸν Μιχαλακόπουλο μὲ τῶν Πατρῶν τὸν Ρούφο.

Ἐγὼ μὰ κεφαλῇ
μὲ σχέδια μεγάλα,
καὶ φαίνονται μαζί μου πῶς εἶναι κολλημένα
ἄλλαις κεφαλῇς ἐξ ἡγεαῖς καὶ μαλαωμένας.

Ἐγὼ μὰ κεφαλῇ παραγωγῆς εὐχύμου,
ἐγὼ τῆς ἐξ ἡ κἀνὼ
καὶ μία παραπάνω,
κι' ὅλαις αὐταῖς μαζί δὲν κάνουν τὴν δική μου.

Ἐγὼ μὰ κεφαλῇ, ποῦ χω πολυγυνωμία,
ποῦ καὶ σ' ἐπαναστάτας καὶ Βασιλεῖς ἀρέσω...
ἐξ ἡ χωροῦν σ' ἐμένα, κι' ἐγὼ μονάχα μία
δὲν εἰμ' ὀρθῶ' στὸν ἐξ ἡ τὸν χωρὸν νὰ χωρέσω.

Ἐξ ἡ δυνατῆς κεφαλῇς
'βρίσκουν' στὴν δική μου τόπο,
μὰ' μποροῦν σ' ἐμένα κι' ἄλλαις
νὰ χωρέσουν δίχως κόπο.

Ἐξ ἡ δυνατὰ κεφαλῇ
'κόλλησαν μὲ τὸ δικό μου,
ποῦ κυττᾶ μὲ ματογράλιν
τὴν Ἀνδρῶσιν τοῦ νύμου.

Ἐξ ἡ δυνατῆς κεφαλῇς, ποῦ πολὺ τῆς ἐκτιμῶ,
ὥς σήμερ' ἀνέχουν ἀπὸ' μὲ ξεκολλημῶ,
λὲς πῶς ἔχουνε κολληθεῖ
'στὴν δική μου μὲ τσιρίσι.

Ἐγὼ καὶ γιὰ τῆς ἐξ ἡ πιάνομαι καὶ θυμόνω
μ' αὐτόν, ποῦ ὀ' ἀντιέξῃ
'στῆς κεφαλῇς τῆς ἐξ ἡ,
κι' ὅμως χειροκροτοῦμαι γιὰ τὴν δική μου μόνο.

Κεφαλῇς ἀντικρύζω
καινούραις καὶ παλαιαῖς,
κι' ὅλαις τῆς φοβερίζω
μὲ κατὰ κεφαλῇς.

Ἐγὼ μ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλῇ, ποῦ διώχνει τοὺς Σκαμνᾶκηδες,
καὶ σκάζει Κόντε Τζωρτζήδες καὶ Κόντε Ρεπανᾶκηδες.
Ἐγὼ μὰ, ποῦ καὶ σήμερ' σαφῶς διατυπῶν
ἐπαγγελίας ἀγαθὰς πρὸς ῥέκτας ἐκλογεῖς,
καὶ συνωμῆτας φοβεροὺς μὲ τρόπο ζετρυπῶν
μὲς' στ' ἄντρα καὶ τὰ σπῆλαια καὶ τὰς ὀπὰς τῆς γῆς.

Ἐγὼ μὰ, ποῦ πολλοὺς γιὰ ντοὺς τοὺς βάζω' στὸ μαστέλλο,
ἐγὼ μὰ, ποῦ' στὴν Κερκύρα τὸν Λαπαθιώτῃ στέλλω,
κι' ὅπως νὰ κλείσω μερικούς, ὅπου σηκώνουν μύτη,
δεμένους ὀπισθόγωνα μὲς' στοῦ Δρομοκαίτη.

Καὶ τῶν ξένων τὸ καλέμι
μ' ἐγκωμίασε πολλάκις...
μὲ φοβᾶται καὶ μὲ τρέμει
κάθε κουφιοκεφαλᾶκης.

Μποῦμ καθένας ἐλλοχῶν,
τὰς κλεινὰς ἀνησυχῶν,
καὶ τὴν τάξιν συνταράττων
καὶ τὴν πέψιν τῶν χορτάτων.

Τι ζητεῖ κι' ὁ Λαπαθιώτης;
τί καὶ κάθε συνωμότης,
κάθε μαῦρος Καπουκλῖνος;

Τρέμετε, συφοριασμένοι,
φυλακὴ σὰς περιμένει,
Κέρκυρα, Δαφνί, καὶ Τίνος.

Νάτα νάτα τὰ κεφάλια,
ποῦ δὲν θέλουν νὰ' συχάσουν,
ἀν καὶ τὰ κἀνα νὰ χάσουν
καὶ ταῦγ' καὶ τὰ πασχάλια.

Νάτα νά... μ' ἀνατριχίλα
φεύγουν τὰ μπουμπουνισμένα,
καὶ σκορπίζουν σὺν φύλλα
κίτρινα καὶ μαραμμένα.

Κατεπάνω τῶν ὀρμῶ,
διώχνω τούτῃ τὴν Μορμῶ,
τούτον τὸν οὐραγκουτάγκο,
κι' ὅπως ὁ Μαχέθ τὸν Βάγκο
μὲ κυττᾶζονε' μ' προστά τῶν
καὶ δὲν εἶναι' στὰ σωστά τῶν.

Καὶ τὴν τζόγια τῆς Κερκύρας, καὶ τὸν Κόντε Θεοτόκη,
ποῦ μοῦ παραμπῆκε τώρα κι' ὅλο μὲ καταδιώκει,
σὺν νὰ τοῦφαγα κι' ἐκείνου καθὼς λέν τὸ πειροκόκι,
καὶ πιστεύει πῶς θὰ λθῇ μὲ τριάντα καὶ σαράντα,
θὰ τὸν στείλω' στοὺς Κορφοὺς νὰ καθίσῃ μὰ γιὰ πάντα.

Εἶμαι δυνατὸ κεφαλῇ
τσέλιγκα φιλελεύθερου...
νὰ τοῦ Κόντε, νὰ τοῦ Ράλλη,
νὰ καὶ μὰ τοῦ συμπεθέρου,
ποῦ φωνάζει κάθε τόσο' στὸ γεινάτι τοῦ Λευτέρη
πῶς ἐκεῖνος κι' ὁ Θανάσης τὸν Ἀβέρωφ ἔχουν φέρει.

Εἶμαι μία κεφαλῇ,
ποῦ συγχάκις προκαλεῖ
δυνατοὺς κεφαλοπόνους
σὲ Βουλᾶς, Λαοὺς, καὶ Θρόνους.

Κι' ὅποιο κεφαλᾶκι θέλει
νὰ γενῇ σ' ἐμὲ κοπέλι,
κι' ὅταν εἶναι καὶ δὲν εἶναι σὺν καὶ τώρα Καρναβάλι,
τὸ βαπτίζω καὶ τὸ βγάζω φιλελεύθερο' κεφαλῇ.

Ἐγὼ μ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλῇ, ποῦ ξεφωνίζει' σήκω
μὲ νέο χαρτοπύλεμο νὰ δοῦσθῃς, Ρωμάϊκο,
ποῦ μέσα τῆς Ἀνόρθωσις ὠρίμασε σὺν σῦκο,
καὶ σὺν πετόνι τρώγεται τῆς Μπάκρενας μουλκῆκο.

Ἐγὼ μ' ἐκεῖνη, ποῦ ῥοχμαὶ νὰ σὰς ἐξιλεώσω,
καὶ τώρα πάλι τὰ πολλὰ
τῆς Ἀνορθώσεως καλὰ
ν' ἀνακεφαλαιώσω.

Ὅποσοι δὲν ἐπτώγευσαν καὶ νῦν καὶ πρὸ πολλοῦ,
οἱ δὲ ζητοῦντες λυτρωτὴν
τὸν ἄνδρα τὸν Ἀνορθωτὴν
οὔποτ' ἐλαττονήσονται παντὺς κοινῶς καλοῦ.

(Τέτοια σοβαρὰ λαλούσης
ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης
τῆς μεγάλης κεφαλῆς,
κάποιος Μεριστοφελῆς
δείχνει γιὰ καινούριο πάλι
ἓνα παλαιὸ κεφαλῇ.

Καὶ γιὰ τούτῃ τὴν κεφαλῇ
θόρυβος πολλὸς' στὴ σάλα,
κίνησις, βοή, καὶ ζάλη.

Κι' ἔνας κι' ἄλλος τὴν κυττᾶ
καὶ περιέργως' ὀρωτᾶ:
τίνας νάσαι τούτῃ πάλι;

Ὅ, μὴν τὴν πλησιάζει
γελῶν κι' ὁ Φασουλῆς,
καὶ τὴν παρουσιάζει
πρὸς φίλους προσφιλεῖς.

Κι' ἄλλο κεφαλῇ τοιαῦτα ψάλλει.

Ἰδοὺ κι' ἐγὼ' στοῦ Φασουλῆ...
ἀντίξωτε τὰς θύρας...
ἐγὼ μ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλῇ
τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας.

Τώρα κι' Ἀνόρθωσις σφαιρῶ
καὶ ξανακτῶ κάστα...
γὰς χρόνους ἡμίονα κι' ἐγὼ
βασίλειος' στὴ γλῶσσο.

Τόπο γιὰ μὲ καὶ προσοχή...
φθάνω δυναμωμένη,

καὶ μὲ τὸ λάδι τὸ παχὺ
τῆς Ρόπας λαδωμένη.

Ἐλάτε, τζόγιαίς μου παλῆαίς,
τῆς Ρόπας μου νὰ φᾶτ' ἐλῆαίς
καὶ λάδι νὰ σᾶς δώσω.

Βάρδα... ξανάρχομαι τρανὴ
τὴν χαλασμένη μηχανή
τοῦ κράτους νὰ λαδῶσω.

Βάρδα κι' ἤλθα φουσκωμένη,
βάρδα κι' ἤλθα λαδωμένη
νὰ κτυπήσω μερικὰ
τοῦ Λευτέρη λαδικὰ,
ποῦ μὲ τῆς κουτσομπολιᾶς
διαβάλλουν τῆς Ἑλῆαίς,
κι' Ἀνορθώσεις τσαμπουνίζουν
καὶ γιαμὰ μᾶς δαιμονίζουν.

Εἶμαι κεφαλὴ παλῆα
μὲ σημαία τὴν Ἑλῆα,
κι' ἔρχομαι καλοφτελισμένη,
νέα, μετρημισμένη.

Κι' ἀποροῦσαι μ' ἀντικρύζουν
νεανίσκων κεφαλαί,
καὶ κρυφὰ μοῦ ψιθυρίζουν:
πῶς ξανάνοιωσε καλέ;

Εἶμαι παλῆρὸ κεφάλι,
ποῦ τῶξεραν οἱ μπάλοι,
κεφάλι ραχατιοῦ,
κεφάλι κρεβάτιοῦ.

Μ' ἐβάζανε σὲ γράλα,
κι' ἤμουν κι' ἐγὼ κεφάλια
γιαμὰ περιφανής.

Πασῶν ὠραιότερα,
κορώνης λαλίστερα,
Κορώνης κορώνις.

Ἐμπρὸς καὶ πίσω Βουλευταί,
κι' ἐβάζα κι' ἐγὼ ποτὲ
στὴν ἀγγάρεα τὰ σκυλιά.

Εἶμαι κεφαλὴ παλῆα,
κι' ἤλθα νὰ γενῶ καινούρια
στῆς Ἀποκρηῆς τὴν φούρια.

Ἦλθα μετρημισμένη νὰ μεταμφιέσω κι' ἄλλαις
τοῦ παλῆου καιροῦ κεφαλαίς.

Ἐρχομαι νὰ παίζω ρόλο νέας κεφαλῆς ἀλκίμου...
τώρα πόνους θὰ γλυκάνω,
τώρα Ἀνόρθωσι δική μου
φιναλμέντε θὰ σᾶς κάνω.

Τόπο ἔμπρὸς στὴν κεφαλὴ,
ποῦ πυγμάχους ἀπειλεῖ,
κι' ἔχει τώρα γεννητούρια
γὰ πολιτικὴ καινούρια.

Κι' ἂν καθένας σὰς μὲ ξέρει
γὰ κεφάλι ραχατιοῦ,
μὰ σκοπεῖω τὸν Λευτέρη
νὰ τὸν κάνω τάλατιοῦ.

(Τέτοια παραλαλεῖ
κι' ἐκεῖν' ἡ κεφαλὴ.)

Παλῆους θὰ ξανανοιώσῃ,
κι' ἐδάκρυζαν καμπόσοι
σὰν νάφαγαν μουστάρδα.

Τέτοια λαλεῖ μεγάλη καὶ μὰ ξανθὴ κεφάλια.

Ἐγὼμαι τῆς ρεπούμπλικας μὴ κεφαλὴ φουριόζα,
ποῦ δὲν ἀνέχεται, παιδιὰ, τοῦ Κρητικοῦ τὴν πόζα.
Ἐγὼμαι μία κεφαλὴ χρυσή, ξανθομαλλοῦσα,
ὅπου τῆς Ἀνορθώσεως τὴν ἱζάλισαν τὰ λούσα.

Ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλὴ τοῦ νευρικοῦ τοῦ Ράλλη,
ποῦ σέρνει πρώτη τὸ χορὸ,
καὶ μὴ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ
στοῦ Θεοτόκη κόλλησε τὴν κεφαλὴ τὴν ἄλλη.
Ἐγὼμαι μία πρόδρομος τῆς ἀλλαγῆς ἐκεῖνης,
ἐγὼμαι, ποῦ δὲν ἔκανα κακὸ τῆς Ρωμιοσύνης,
ἐγὼμαι, ποῦ μ' ἐκόλλησαν μὲ τὸν λαδὰ σὰν κόλλα
πρωτόκολλ' ἀποχῆς,
κι' οἱ δρόμοι μὲ τὸ κόλλημα τινάζανε τὰ κῶλα
ἐν συντριβῇ ψυχῆς.

Μὰ τώρα ξεκολλήσαμε
καὶ τοὺς δεσμοὺς ἐλύσαμε,
καὶ σήμερα τὸν Κρητικὸν τὸν πολεμοῦμε χώρα,
ὅπου μὲ τὴν Ἀνόρθωσι μᾶς ἔκανε βαπόρια.

Πολεμῶ ξεκολλημένη... τόπο τόπο κι' εἶμαι πάλι
μὲ τὰ φεγγαριάτικα μου...
τόπο γὰ νὰ καπελώσω τοῦ Κρητικὰ τὸ κεφάλι
καὶ μὲ τὴν ρεπούμπλικὰ μου.

Ὁ Φασουλῆς πηδᾷ καὶ τέτοια τραγουδᾷ.

Τώρα τῆς Ἀποκρηῆς, τώρα μὲ τὰ Καρναβάλια,
ἔβγήκανε στῆς ἀγοραῖς νέα καὶ παλῆα κεφάλια.

Τώρα τὴν Ἀποκρηά,
ποῦ βαροῦνε τὰ σαντούρια,
κάθε κεφαλὴ γρηὰ
ξαναφαίνεται καινούρια.

Βλέπω καὶ τώρα στὸ χορὸ κουμπάραις καὶ κουμπάρους,
μαζί μὲ τὴν Ἀνόρθωσι χορεύουν τοῦ καιροῦ μου.
καὶ γὰ νὰ πάη κι' ὁ βλαστός τοῦ Θεοῦ στοὺς Βουλγάρους,
θὰ πῇ πῶς τρέχει κάτι τὶ μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ Κρούμου.

Ὅμως ἐγὼ γὰ τέτοια δὲν χάνω τὸν καιρὸ μου,
δὲν γίνομαι σὰν κι' ἄλλους συζητητῆς τοῦ δρόμου,
μὴτ' ἐξετάζω λόγους καὶ ταξιδιῶν αἰτίαις,
μὴτε πολυφροντίζω γὰ τῆς διπλωματίας.

Ἀκούω μόνο νὰ μοῦ λέν πῶς τὸν ἐπῆρε σπῆτι τῆς
κόποια σπουδαία χήρα,
καὶ λέν ἡ κακομύρια
πῶς μετὰ στ' ἄλλ' ἀνέφερε καὶ γὰ τὸν μακαρίτη της.

Δὲν μ' ἐδάκνουν, Περικλέτο, τῆς διπλωματίας οἱ στρου,
τοῦτα μόνον τοῦ Κουβέρνου τὰ γνωρίζουν οἱ Μινίτροι.
Κι' ἂν τὰ κάνανε καλὰ, θάξιναι καὶ καλὸ δικό τους,
κι' ἂν τὰ κάνανε κακὰ, θὰ τοὺς ποῦμε τὸν κακὸ τους.

(Εἶπεν αὐτὰ, καὶ σοβαρὸς ἐγύρισε τὰ νῶτα
πρὸς διαφόρους κεφαλαίς, κι' ἐσβύσανε τὰ φῶτα).

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.
Στὸ κουρεῖον Ἄψε Σβύσε, στὴν Πλατεῖαν Ὀμονοίας.